

Szente B. Levente

AHOGY ÖSVÉNYEKRE SZOKÁS

ó érc-erek vére
tudod hogy a madarak álma mély
trilla-zöld erdő van odabent
csillagszemű-sűrű félhomály

szakadékfenek az angyali végítélet
mint a fenti lég-egek tetején a vén hóhatár
ott lenni tüzes vágy gránitéj opálos hullámverése
meztelen virág-titkok érintése csókillat fénye

az érzések hiányát magadban ne keresd
napi áldás jön utánam s kísért – szemedben kristály-könny öröm
jőjj drágám – te meg én együtt leszünk az elíziumi mezőkön
fákkal széllal jaj nélkül kéz a kézben örökkön örökké

érezem most lakatlan fejekben bujkálsz
kívül-belül esztelen keselyű-világ köröz
ha enyém lennél hát – nem hazudnék nem ígérnék többet
bár gyermekláncfű szívem fölött szép szemed

tudnod kell – a többiek kik szólni mertek
mind megfizettek szárnyaikért
ahogy ösvényekre szokás manapság
újfent árulók és szeretők úgy emlékeznek rám